ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, *ὅτι, κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 11ον φύλλον, σελ. 91 προκήρυξιν, οἱ μέχρι τῆς 31 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐγγραφόμενοι διὰ ξεσπαθώματος νέοι συνδρομηταί, καθὼς καὶ οἱ ἐγγράφοντες αὐτοὺς ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δραχ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50.)*

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶναι διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας, Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1,20 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

(ὡραῖα ἐκθέτεις τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν «Ἀντιγόνην»· εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνθυμοῦμαι ἀπέξω τόσες χιλιάδες ὀνόματα; εἰς ποίαν πόλιν εὑρίσκεται αὐτὸς ὁ Κ; ἂν τὸ ἤξευρα, θὰ ἦτο εὔκολον νὰ ψάξω καὶ νὰ σοῦ πῶ·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ναύαρχον Μιαούλην* (ναί, εἴμεθα ἐν τάξει· ἀντασπάζομαι τὴν *Νύμφην*, τὸ *Ναυτάκι* καὶ τὴν *Ἰλίαδα*·) *Κῦμα* (καὶ τὸ σονέττον ὡραῖο καὶ ἡ ἐξήγησίς του·) *Ἀκτῖνα Χ.* (ἀφοῦ τὰς εἶχες ἑτοίμους καὶ σ' ἐμπόδισεν ἡ ἀσθένεια νὰ τὰς στείλῃς, στεῖλέ τας καὶ τώρα καὶ μὴ στενοχωρῆσαι·) *Σιδηροῦν Προσωπεῖον* (σὲ πιστεύω· στεῖλέ τας·) *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν·) *Νέλκε* (παρομοίως·) *Ἥρωα τοῦ 1913*, (ποῦ συμφωνεῖ πληρέστατα μὲ ὅσα γράφει ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία*·) *Δοξασμένον Σπερχειόν* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα·) *Κρητικοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν πασχαλινὴν κάρταν·) *Πληγωμένον Ἠπειρώτην* (αὐτὸ ἐξέλεξα· χαίρω πολύ·) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀγλαΐαν Σ. Βρ.* (ἐπίσης, καὶ τοῦ χρόνου·) *Ἀγιὰ - Σοφιὰν* (εὐχαριστῶ πολὺ - πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ περισσότερα·) *Ἕνωσιν τῆς Κρήτης* (νὰ εἶσαι ὑπερήφανη, ἀλλὰ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ ἄλλα, ἀκόμη καλλίτερα·) *Μοσχοβόλον Κρῖνον* (ἔστειλα·) *Λήθην* (ἔστειλα·) *Ἐρημίτιδα* (διεβιβάσθησαν· ἔστειλα· ὁ φάκελλος ἔχει εἴκοσι λυσόχαρτα, ἡ τετραμηνία ὅμως 17 ἢ 18 φύλλα· ὥστε πάντα περισσεύουν·) *Πειρακτήριον* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ Στέφανον τῆς Νίκης* (ἐπίσης·) *Ἀνόρθωσιν* (δὲν τὰ ἔστειλες, ὥστε στεῖλέ τα τώρα·) *Λεοντόκαρδον Κρῆτα* (ἔστειλα·) *Ἰ. Α.* (πῶς εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἐγκρίνω ψευδώνυμον, ἀφοῦ δὲν μοῦ γράφῃς οὔτε τὸνομά σου, οὔτε τὴν διαμονήν σου, οὔτε μοῦ στέλλεις δραχμήν; δὲν ἐδιάβασες τὸν «Ὁδηγόν»;) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (ὄχι «κατεσκεύασα», «ἔγραψα» νὰ λές· τὰ διηγήματα δὲν κατασκευάζονται·) *Λυδίαν Αἴθον* (ἀπὸ τὰς Ἐκθέσεις ὄχι· ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγεννήθης μέχρι σήμερον, παρῆλθον 14 ἔτη, 8 μῆνες καὶ 7 ἡμέραι· ὥστε λέγεσαι 15 ἐτῶν·) *Ἡρωΐα τοῦ 21, Τέλλον Ἄγραν, Νικόλαον καὶ Μαρίαν Γ. Πολυμενάκου, Κλ. Γ. Κοτοπούλην, Ὀμηριάδα, Νύμφην τοῦ Πόντου, Φιλόπατριν, Ταγγό, Δημ. Ν. Φωτόπουλον* καὶ τοὺς λοιπούς, ποῦ μοῦ ἔστειλαν ὡραῖες πασχαλινὲς κάρτες. Καὶ τοῦ χρόνου!

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9ην Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου - Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ἰουνίου).

183. Λεξίγριφος

Θεὰν μαζὶ ἀρχαίαν
Μ' ἀντωνυμίαν θέτω,
Κ' ἕνα θεὸν ἀμέσως
Αἰγύπτιον συνθέτω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

184. Συλλαβόγριφος

Ἡ πρόθεσις ἑνώνεται
Μὲ φθόγγον καὶ μὲ γράμμα,
Καὶ Κράτος φανερώνεται
Μεγάλον ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱστοῦ Ἀράχνης

185. Στοιχειόγριφος

Νῆσον τοῦ Αἰγαίου ἀποκεφαλίζω
Καὶ θεὰν ἀρχαίαν εὐθὺς σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

186. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμ' ἐξωτικὸς καρπός,
Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς·
Ἂν μοῦ βγάλῃς ἕνα γράμμα
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Γνωστὴν πόλιν ἐπὶ νήσου
Μακρινῆς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

187. Ψαροκόκκαλον

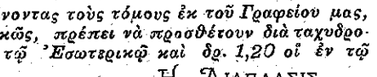

Ναυτικαὶ κατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: πτηνὸν θαλάσσιον, ἄνθος εὐῶδες, διαίρεσις τοῦ Κράτους, θεότης, μέρος τοῦ πλοίου, τράφιμον, ποταμὸς τῆς Γερμανίας, βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου

188. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

*****+***** = Πόλις τῆς Νέας Ἑλλάδος
****+**** = Ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Φθίας
+ = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
+ = Θεὸς ἀρχαῖος
+ = Ἄγριον ζῶον
+ Οἱ σταυροὶ ὅρος τῆς Ἠπείρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναιοψύχου Στρατηλάτου

189. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

1, Ἀρχαία βασίλισσα ὡραιοτάτη. 2, Πόλις τῆς Μακεδονίας. 3, Θεὸς ἀρχαῖος. 4, Ὅπλον ἢ ἐργαλεῖον. 5, Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πουπέ

190—195 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

γένος, τόσον, νάνος, ὅρος, ἁγία, ἔρις

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

196 Γρῖφος

Ὅσοι γρ' μέλι

+ + +
+ μένω +
+ + +

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3

21. Ἀμφιτρίτη (ἀμφί, Τρίτη.)—22. Ἶρις (ἰ, ρίς.)—23. Σόφια-σοφία.—24. Ἀργεῖος-ἀργία. 25. Ι - ΟΥ - ΛΙ - ΟΣ
ΟΥ - ΛΑ - ΜΟΣ
ΛΙ - ΜΟΣ
ΟΣ
26. ΖΑΚΥΝΘΟΣ (ἄνθος, κύκνος, ὑς, νοῦς, Θᾶσος, ὄνος, σῦκον.)—27-28. Ι, *Πάρος*, πόρος, ὅρος ὄνος, τόνος, *Τῆνος*. 2, *Ἥττα*, Ἥρα, ὥρα, ὥρας, Ὧρος, ὅρος, ὄνος, οἶνος, οἶκος. Νῖκος, νίκης, *Νίκη*.—29. ΑΡΓΟΣ, ΑΙΑΙΑ, ΡΟΔΩΝ (ΛΑΡών, ΡΙΟν, ΓΑΔειρα, ΟΙΩνός, ΣΑΝός.) — 30. Ἐπὶ Κωνσταντίνου Δωδεκάτου ἐδοξάσθη ἡ Ἑλλάς.—31. *Ξένους ξένιζε* (ξ' ἐν οὐς-ξ' ἐν ιζε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

—[ΙΑ' — 49]—

Ἑλληνόπουλα, ἂν ἀγαπᾶτε τὴν *Ἑλλάδα*, ψηφίσατε τὸν *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην*, τὸ ὑπέροχον αὐτὸ ψευδώνυμον. Ζήτω!! ὁ

ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ

—[ΙΑ' — 50]—

Ἕνεκεν ἀναρρωτικοῦ ταξειδίου καὶ ἀλλαγῆς τόπου διαμονῆς, παύω ἀνταλλαγὴν c. p. ***Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων***

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 145.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Θεοδώρα Καραβέλλου, Ν.κ. Σ. Κουτσυβέλης, Κωνστ. Ν. Ἀλιβίζατος, Ἑλένη Ἀγνὴ Σπηλιοπούλου, Θεοδ. Κωστόπουλος, Ἀδαμ. Μ. Συρῖγος, Δημ. Σ. Βαλλιάνος, Κατινα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Κωνστ. Ν. Σπυρόπουλος.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρήστος Καρούζος.
ΒΕΛΚΑΣ: Ἀριάδνη Μ. Σταυρίδου, (15,16).
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης.
ΚΑΡΡΟΥ: Ἕνωσις τῆς Κρήτης (15,16)
ΚΑΒΑΛΛΑΣ: Δικέφαλος Ἀετός.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γ. Καρακαντός.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γεωρ. Ι. Γεραρῆς, Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Ν. Κορφιὸς (15.16). Δοξασμένος Σπερχειὸς (15 16).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Π Γ. Ἐξακουστός, Ροδωνιά, Ἑλικωνιάς
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Γαλανὴ Σημαία.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐαγ. Σ. Σουλελές. Ἀλ. Ι. Καλαβρέζος.
ΣΥΡΟΥ: Ἰωαν. Ν. Μωραΐτης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεωρ. Κ. Καρότσης.
ΥΔΡΑΣ: Ἰωάννα Σαρ. Βενιζέλου, Εὐγενία Π. Ζουρντοῦ Ἀνδρ. Ζουρντός, Παναγ. Ι. Παντελάκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πέτρος Β. Τυπάλδος, Παῦλος Β. Τυπάλδος, Εὐάγγελος Θεμ. Βαρύτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο ΘΕΟΔΩΡΑ ΚΑΡΑΒΕΛΛΟΥ ἐν Ἀθήναις καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΚΑΡΟΤΣΗΣ ἐν Τρικκάλοις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου Παρακαλοῦνται δὲ ἀμφότεροι ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι τὰς διευθύνσεις των.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2552

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος *Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1914* *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 20*

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 152)

6. Ὁ γιατρὸς Καχύ.

Ἡ ἡμέρα τῆς 19ης Μαρτίου διεδέχθη τὴν ταραχώδη νύκτα, ὅπου εἴδαμε τὸν Ἐρβελίν νὰ κάνῃ τὴν γνωριμία ἑνὸς δανικοῦ μολοσσοῦ, στακτεροῦ, καὶ χάρις εἰς αὐτὸν ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ ὕψη μιᾶς στέγης τὴν ἐνδιαφέρουσα συνομιλία τῆς συμμορίας Πλόκ.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, κατὰ τὰς ἕξι τὸ πρωί, δηλαδὴ στὰ ξημερώματα, μερικοὶ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔμενε ὁ Λουδοβίκος Λερά, κατέβηκαν μὲ περιέργεια στὴν αὐλή, γιὰ νὰ μάθουν τὴν αἰτία τοῦ τρομεροῦ θορύβου ποὺ εἶχε ταράξῃ τὸν ὕπνο τους κατὰ τὰς δυόμισι μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Εἶχαν ἀκούσῃ τοὺς δύο πυροβολισμοὺς καὶ εἶχαν ρίξῃ μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρό τους. Ἀλλ' ὅταν εἶδαν φῶς καὶ ταραχὴ στὴν αὐλὴ τοῦ μπάρμπα Λεζάρ, ἀπέφυγαν μὲ φρόνησι νὰ ἰδοῦν περισσότερα.

Ὅταν λοιπὸν κατέβηκαν στὴν αὐλή τους, οἱ ἥσυχοι αὐτοὶ ἄνθρωποι παρετήρησαν μ' ἔκπληξι, ὅτι κάποιος πρὸ ὀλίγου εἶχε πλύνῃ ἕνα μέρος τοῦ ἐδάφους, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ μερικὲς κηλῖδες. Εἶδαν ἀκόμη ἕνα σωρὸ συντρίμματα ἀπὸ τοῦβλα κ[illegible] ἀσβέστη, πεσμένα ἀπὸ τὴ στέ[illegible] κ' ἕνα καπέλλο καστόρινο [illegible] πημένο ἀπὸ σφαῖρα ρεβόλβερ.

Εἶπαν ὅτι καμιὰ συμπλοκὴ [illegible] εἶχε γίνῃ μεταξὺ τῶν φοβερῶν [illegible] λατῶν τοῦ μπάρμπα Λεζὰρ καὶ [illegible] ὅτι, ἐνῶ οἱ λῃσταὶ ἐκυνηγοῦ[illegible] στὴς στέγες, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς [illegible] κάτω σκοτωμένος, μὲ τὸ κεφά[illegible] ἀπὸ τὸ ρεβόλβερ, καὶ ὅτι ἐπει[illegible] εἶχαν ἐξαφανίσῃ τὸ πτῶμα [illegible] μὴ ἐκτεθοῦν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἐπρότεινε νὰ φέρουν τὸ καπέλλο στοῦ ὑποπτυνόμου. Ἄλλοι ὅμως, φρονιμώτεροι, ἀπήντησαν ὅτι τὸ καλλίτερο ἦταν νὰ μὴ ἀναμιχθοῦν καθόλου 's αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, γιὰ νὰ μὴ προκαλέσουν τὴν ἐκδίκησι τῆς τρομερᾶς συμμορίας.

Ὅλοι στὸ τέλος παρεδέχθησαν αὐτὴ τὴ γνώμη κι' ἔρριξαν τὸ καπέλλο στὴν αὐλὴ τοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Ὀλόκληρη ἡ συνοικία ἐσχολίασε τὸ πρωὶ τὸ νυκτερινὸ δρᾶμα. Καὶ οἱ διάφοροι πωληταὶ παρετήρησαν, ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ ὕφος καταχθόνιο ἐφαίνοντο σὰν νὰ παραμόνευαν στὸ δρόμο ἐνδεχόμενα συμβάντα.

«Ἐρβελὶν κατέπεσε πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο...» (Σελ. 152, στ. γ'.)

Κατὰ τὰς δέκα ἡ ὥρα, εἶδαν τὸν γιατρὸ Καχὺ νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι τοῦ Λερά. Ὁ γιατρὸς Καχὺ ἦταν πολὺ δημοτικὸς στὴ Μπελβίλλη ἕνεκα τοῦ ἰδιορρύθμου ἐξωτερικοῦ του. Τὸ ἡμίψηλο, πλατύγυρο καπέλλο του ἦταν μοναδικό, καθὼς καὶ ἡ φαρδειά του ρεδιγκότα ποὺ μπερδευόταν στὰ πόδια του. Ἡ μύτη του ἦταν χονδρὴ καὶ κατακόκκινη καὶ τὸ ψαρὸ γενάκι του ἐπήγαινε πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, ἀναλόγως τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀνέμου. Τὴν ἰδιορρυθμία του συνεπλήρωνε ἡ φωνή του, ποὺ ἦταν σβουσμένη καὶ ἀπαλὴ σὰν μικροῦ κοριτσιοῦ.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ γιατρὸς ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Λερὰ ποὺ ἐφαίνετο πολὺ λυπημένος.

Κάποιος γείτων ἐρώτησε τὸν Λερά, ἂν εἶχε κανέναν ἄρρωστο στὸ σπίτι του.

— Ναί, ἀπήντησεν αὐτός, ἔχω ἕνα φίλο μου ποὺ ἔπεσε τὴ νύκτα, ἐνῶ κατέβαινε τὴ σκάλα, κι' ἔσπασε τὸ κρανίο του.

Ἡ εἴδησις γρήγορα ἔκαμε τὸν γῦρο τῆς συνοικίας. Οἱ κατάσκοποι μὲ τὴ μοχθηρὴ ὄψι, μόλις ἐπῆραν τὴν πληροφορία αὐτή, διευθύνθησαν στοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Καὶ ὁ γηραιὸς κάπηλος ἄκουσε τὴν ἑξῆς συνομιλία ποὺ τὴ διηγήθηκε ἀργότερα:

— Ὡραῖα, ἔλεγε ὁ ἕνας, ὁ περίεργος ποὺ μᾶς παραμόνευε τὴ νύκτα καὶ ποὺ ὁ Πλὸκ τὸν ἔρριξε κάτω μὲ μιὰ σφαῖρα, εἶνε πραγματικῶς ὁ Ἐρβελίν, ὁ ἀστυφύλαξ· γιατὶ ὁ Ἐρβελὶν ἦταν φίλος ἑνὸς ζωγράφου ποὺ κατοικεῖ 's αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Φαίνεται, εἶπεν ἕνας ἄλλος, ὅτι πέφτοντας ἔσπασε τὸ κρανίο του.

— Ἐκτὸς ἂν, ὑπέλαβεν ἕνας τρίτος, ἡ σφαῖρα τοῦ Πλὸκ, μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο, τοῦ πέρασε καὶ τὸ κεφάλι!

Στὰς ἑνδεκάμισυ, ὁ Λουδοβίκος Λερὰ

ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του μ' ἕνα μεγάλο δέμα. Πράγματα χρήσιμα γιὰ τὴ θεραπεία καὶ τὴν ἐπίδεσι τοῦ πληγωμένου, ἐσκέφθηκαν.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν ἀληθινὰ μυστηριώδης γιὰ τὴ συνοικία, γιατὶ πρὸς τὸ μεσημέρι εἶδαν πάλι τὸν γιατρὸ Καχὺ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

—Ὁ ἄρρωστος θὰ εἶνε χειρότερα, εἶπαν οἱ γείτονες, ἀφοῦ ὁ γιατρὸς ξαναῆλθε τόσο γρήγορα!

Τέλος, κατὰ τὰς δυόμισι τὸ ἀπόγευμα, μιὰ ἄμαξα νοσοκομείου — κι' αὐτὸ ἐκορύφωσε τὴν περιέργεια — ἐσταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ Λερά. Καὶ σὲ λίγο δύο ἄνθρωποι ἐτοποθέτησαν μέσα στὴν ἄμαξα ἕναν ἄνδρα... ἢ μιὰ γυναῖκα· αὐτὸ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ, γιατὶ τὸ σῶμα ἦταν προσεκτικὰ σκεπασμένο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν πελατῶν τοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Οἱ λῃσταὶ ἐσκέφθησαν ὅτι ἦταν συμφέρον τους νὰ μάθουν σὲ ποιὸ νοσοκομεῖο ἐπήγαιναν τὸν πληγωμένο. Δύο ἀπ' αὐτούς, ἐπιφορτισμένοι νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἄμαξα τοῦ νοσοκομείου, ἐπέστρεψαν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ διηγήθησαν στὴ συνοικία, ὅτι ἡ ἄμαξα εἶχεν ἀποθέσῃ τὸ φορτίον της στὸ νεκροσκοπεῖον. Ὥστε δὲν μετέφερε ἕναν πληγωμένο, ἀλλ' ἕνα νεκρό.

(Ἕπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

Ο ΑΗΤΟΣ

Ἀνοιξάτικο δεῖλι
Μαγεμένο τ' Ἀπρίλη.

Στὴ στράτα μαζεμένα τὴ μεγάλη
Πετοῦσαν τὰ παιδάκια ἕναν ἀητό.
—Τρέχα καὶ δόσ' του, Γιῶργο, ἐσὺ κεφάλι!
—Ἀμόλα τὴν καλούμα ἐσύ, Τοτό!

Καὶ τρέχει τὸ μικράκι μὲ λαχτάρα
Τραβῶντας τὸν ἀητό του ὅλῳ χαρά·
Μὰ δὲν πετάει ἐκεῖνος! τί κατάρα!!..
—Γιὰ δέσ' του, Κώστα, ἀκόμη λίγη οὐρά!..

....Σὲ λίγο σὲ μιὰν ἄκρη μαζεμένα
Κοιτάζουν τὸν ἀητό τους στὰ ψηλὰ
Καὶ μὲ μικρὰ χαρτιὰ στρογγυλεμένα
Τοῦ στέλνουνε «μηνύματα» πολλά.

Μ' ἀγέρας δυνατὸς ἄξαφνα πῆρε
Καὶ κόβει τὴν καλούμ' ἀπ' τὸν ἀητό
—Τάκη, ἀπὸ 'δῶ!..—Στὸν κάμπο, Γιῶργο [σύρε!!
Κι' ἀρχίσαν τὰ παιδιὰ τὸ τρεχατό.

Μὰ τίποτα! Μακρυὰ σ' ἕνα χωράφι
Ξεσκίστηκαν τὰ γκρίζα του χαρτιὰ
—Τέτοιοι εἶνε τῶν ἀητῶν, αἰθέριοι, οἱ τάφοι
Κ' ἡ ζήση των δὲν ἔχει γηρατειά.—

Καθέν' ἀπὸ τὰ ὀνείρατα τὰ αἰθέρια
Τῆς νειότης μας, πῶς μοιάζει τὸν ἀητό!
Σφιγμένο ἐκεῖ ποῦ τό 'χουμε κι' αὐτό,
Λύνεται καὶ μᾶς φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Συμβούλιον τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας εἶχε μίαν ὡραιοτάτην ἰδέαν: νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, τὰ Ἀρσάκεια τῶν Ἐπαρχιῶν. Ἦλθαν λοιπόν, μὲ τὰς διευθυντρίας, τὰς διδασκαλίσσας καὶ τὰς μαθητρίας των, τὸ Ἀρσάκειον τῶν Πατρῶν, τῆς Κερκύρας καὶ τῆς Λαρίσσης. Καὶ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, αἱ Ἀρσακειάδες τῶν Ἀθηνῶν εἶχαν τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φιλοξενοῦν, εἰς τὸ ἐδῶ εὐρύχωρον καὶ ὡραῖον κατάστημα τῆς Ἑταιρείας, τὰς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν ἀγαπητὰς συναδέλφους των. Τὰς ἐπῆγαν παντοῦ, ταῖς ἔδειξαν ὅλα τὰ ὡραῖα καὶ ἀξιοθέατα τῆς πρωτευούσης. Τὰς διεσκέδασαν μὲ συναγαστροφάς, μὲ χορούς, μὲ συναυλίας, μὲ παραστάσεις. Καὶ ταῖς ἔκαμναν καθημέραν — μὲ τὴν ἐπίβλεψίν των καὶ κάποτε μὲ τὰ χεράκια των, — τὰ ὡραιότερά των φαγητὰ καὶ τὰ ὡραιότερά των γλυκίσματα. Ἐκαλόπερασαν ὡρισμένως εἰς τὸ Ἀρσάκειον τῶν Ἀθηνῶν αἱ ξέναι Ἀρσακειάδες! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι αἱ ἡμέραι αὐταὶ τῆς διαμονῆς των εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ τὴν τόσον ἐγκάρδιον φιλοξενίαν τῶν συναδέλφων των, θὰ μείνουν ἀλησμόνητοι εἰς ὅλην των τὴν ζωήν. Καὶ πόσαι ὡραῖαι, ἀγναὶ φιλίαι θὰ συνήφθησαν, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, μεταξὺ αἰσθηματικῶν νεανίδων, φιλίαι προωρισμέναι νὰ διατηρηθοῦν πολὺν καιρὸν καὶ νὰ χαρίσουν ὀλίγην ποίησιν εἰς τὴν πεζότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς!

Ὑποθέτω, ὅτι ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἑταιρεία θὰ ἐπαναλαμβάνῃ κάθε χρόνον τὴν πρόσκλησίν της. Θὰ εἰμποροῦν οὕτω πολλαὶ ἀρσακειάδες, μέλλουσαι διδασκάλισσαι, νὰ ἐπισκέπτωνται μίαν φορὰν τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκτὸς τῶν ἀγωνιωδῶν ἡμερῶν ποῦ ἔρχονται διὰ νὰ δώσουν τὰς τελευταίας των ἐξετάσεις καὶ δὲν προφθάνουν νὰ ἰδοῦν, νὰ χαροῦν τίποτε. Καὶ αὐτὸ θὰ τὰς ὠφελῇ πολύ. Θὰ μανθάνουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μαθαίνονται τόσον εὔκολα ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἔπειτα εἶνε ὠφέλεια καὶ διὰ τὰς ἀρσακειάδας τῶν Ἀθηνῶν, νὰ δέχωνται κάθε τόσον «εἰς τὸ σπίτι των», νὰ συνηθίζουν εἰς τὰ τόσον γυναικεῖα καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Καὶ τέλος εἶνε ἡ γενικὴ ὠφέλεια ἐκ τῆς γνωριμίας, τῆς ἐπικοινωνίας, τῆς ἀδελφοποιήσεως.

Ἠτύχησα νὰ παρευρεθῶ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἑορτὰς — τὴν τελευταίαν, — ποῦ ἐδόθησαν εἰς τὸ Ἀρσάκειον πρὸς τιμὴν τῶν ξενιζομένων. Ἦτο μία ἀπογευματινή, καὶ τὸ πρόγραμμά της περιελάμβανε παράστασιν καὶ συναυλίαν. Αἱ Ἀρσακειάδες τῶν Ἀθηνῶν ἔπαιξαν τὴν «Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἰ. Σακελλαρίδου, τοῦ μουσικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμελοποίησε καὶ τὰ χορικά. Ἄ, μὰ ἦτο πολὺ ὡραία αὐτὴ ἡ παράστασις! Ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς παιδαγωγικῆς κ. Ἀρ. Κουρτίδης ἐδίδαξε τὰς νεαρὰς ἠθοποιοὺς καὶ ἡ πράγματι ψυχολογικὴ αὐτὴ διδασκαλία ἔκαμε θαύματα. Ἡ ἀρσακειὰς Μορία Ἐλευθερίου ὑπεκρίθη τὴν Ἰφιγένειαν καὶ εἶχε στιγμὰς πάρα πολὺ εὐτυχεῖς. Καὶ ἡ ἀρσακειὰς Ἐλπ. Παπαδιᾶ, ἡ ὁποία ὑπεκρίθη τὸν Πυλάδην, ἔπαιξε τὸ μικρόν της μέρος ὡραιότατα. Ἐπίσης — διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τὰ κύρια πρόσωπα, — διεκρίθη ὡς Βουκόλος καὶ ἡ ἀρσακειὰς Θ. Μπαρμπιτσιώτη. Ἀλλ' ἐκείνη ποῦ ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμόν, εἶνε ἡ ὑποκριθεῖσα τὸν Ὀρέστην ἀρσακειὰς Ἀνδρ. Γεωργιάδου. Ἐπέδειξε τόσην δύναμιν καὶ τόσην χάριν, ὥστε πολλοὶ εἶπαν, ὅτι ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ θέατρον, θὰ ἐγίνετο μία μεγάλη καλλιτέχνις. Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως δὲν ἐβοηθοῦσε διόλου τὰς νεαρὰς ἠθοποιούς. Ἦτο σχεδὸν ἡ ἀρχαία. Νομίζω, ὅτι τὰ ἀρχαῖα δράματα, διὰ νὰ παίζωνται καλά, πρέπει νὰ εἶνε μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν, σημερινήν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἐβοήθησεν ὁ μεταφραστής, πόσον ἐβοήθησεν... ὁ ποιητής! Ἄ, τί ἀριστούργημα, παιδιά μου, ἡ τραγῳδία αὐτὴ τοῦ Εὐριπίδου! Τὸ παγκόσμιον θέατρον ἔχει ἄρά γε μίαν σκηνὴν ὡραιοτέραν ἀπὸ τὴν σκηνὴν αὐτὴν τῆς ἀναγνωρίσεως Ὀρέστου καὶ Ἰφιγενείας; Εἶνε ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τραγικοὶ ἤξευραν νὰ κάμνουν... Εἰς τὸ τέλος, μὲ δακρυσμένα ματία, μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐχειροκροτοῦσαν ἐνθουσιωδῶς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἐνθουσιωδέστερα ἀπ' ὅλους ἐχειροκροτοῦσαν, ἀπὸ τὸν ἐξώστην τὸν περιβάλλοντα τὴν μεγάλην αἴθουσαν, αἱ φιλοξενούμεναι, πλήρεις συγκινήσεως, ἀγάπης κ' εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰς τόσον ὡραῖα φιλοξενούσας;...

Μετὰ τὴν παράστασιν, ἡ συναυλία. Ἡ Μανδολινάτα τῶν Ἀρσακειάδων, ὑπὸ τὸν κ. Λάβδαν, ἔπαιξε μὲ πολλὴν τέχνην ἐκλεκτότατα κομμάτια. Εἰς τὸ τέλος ὁ ἐθ[illegible] καὶ κατόπιν — ἴσως τὸ συγ[illegible] ὅλων, — ὁ ἀποχαιρετισμός: Τ[illegible] αἱ ξέναι Ἀρσακειάδες θὰ ἔ[illegible] προσεφώνησεν ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀ[illegible] Παρασκευούλα Ρίτσου. Καὶ ἀ[illegible] ἡ ἐκ Κερκύρας ἀρσακειὰς [illegible]άνη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε: [illegible]ας καὶ μαζί σας ἀπηλαύσαμεν τὸ[illegible]ρας τοῦ βίου μας ἡμέρας.» Ἐ[illegible] ἀλήθεια!

[illegible]ζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια)*

Ἦτο ἡ συνοδεία, ἡ ὁποία περιεστοίχιζε τὸν Λουλοὺ καὶ τὸν Τζούλην καὶ ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου της.

Βλέποντες τὴν πένθιμον ὄψιν τῶν παλαιῶν ἐκείνων μαύρων τειχῶν, τῶν καγγελοφράκτων παραθύρων, τῆς ἀψιδωτῆς πύλης μὲ τὰ καρφιὰ καὶ τοὺς σιδηροῦς μοχλούς, οἱ δύο νεαροὶ αἰχμάλωτοι ἔκαμαν ἀκούσιον κίνημα τρόμου, φρίκης.

Ὁ Λουλοὺ, ἀφότου συνέβη εἰς τὸν Τζούλην ἡ φρικτὴ ἐκείνη περιπέτεια, εἶχε χάσῃ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ποῦ εἶχεν εἰς τὴν δύναμιν τῶν πατρικῶν ἑκατομμυρίων. Ὁ φόβος εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν παιδικήν του ψυχὴν μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀνθρωπίνης κακίας καὶ σκληρότητος. Ἐπερίμενε τὰ πάντα καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀκόμη, τώρα ποῦ ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο.

Ὁ Τζούλης ὅμως, ὡς παιδὶ τοῦ λαοῦ, πλέον συνειθισμένος νὰ δυσπιστῇ καὶ νὰγωνίζεται, ἐξηκολούθει νὰ ὑποφέρῃ στωϊκῶς τοὺς πόνους ποῦ τοῦ ἐπροξενοῦσαν αἱ πληγαὶ τῶν ἀστραγάλων του. Ἐπὶ δύο ἡμερόνυκτα, δὲν εἶχε παύσῃ νὰ πονῇ φρικτά. Διήρχετο τὰς ὥρας τῶν στάσεων, συστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ θέσιν ἀναπαυτικὴν διὰ τὰ πληγωμένα καὶ παραμορφωμένα πόδια του. Δὲν τοῦ ἐπονοῦσαν ὀλιγώτερον καὶ τὰς ὥρας ποῦ ἐπήγαινε καβάλλα μὲ τὸ μουλάρι, ὅταν ἠναγκάζετο νὰ τὰ ἔχῃ κρεμασμένα.

Μὲ ὅλ' αὐτά, τὸ γενναῖον παιδὶ δὲν κατεβάλλετο καὶ εἶχεν ἀκόμη τὸ θάρρος νὰπαντᾷ μὲ ἀστειότητας εἰς τὸν Λουλοὺ, ὁσάκις, ἀνήσυχος αὐτὸς καὶ ἀπηλπισμένος, τὸν ἐπλησίαζε διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πῶς εἶνε.

Εὐτυχῶς ὁ Μαρκήσιος, περὶ τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου, ἠλάττωσε κάπως τὴν πρὸς τὸν Τζούλην σκληρότητά του. Δὲν τὸ ἔκαμε βέβαια ἀπὸ καλωσύνην ἢ μετάνοιαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἀμέτοχος κάθε εὐγενοῦς αἰσθήματος. Τὸ ἔκαμνε μόνον ἀπὸ συμφέρον. Ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἀρχηγός του δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζε τὰ ἀνωφελῆ ἐκεῖνα βασανιστήρια. Καὶ διέταξε τὸν Μαροκινόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τυλίξῃ μὲ διαλεκτὰ φύλλα τὰ πόδια τοῦ Τζούλη, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς περιποιήσεις του. Χάρις εἰς τὸν ἐμπειρικὸν αὐτὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἤξευρε τὰ ἰαματικὰ βότανα τοῦ τόπου, ὁ Τζούλης ὑπέφερεν ὁλονὲν ὀλιγώτερον, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας εἶδε μὲ χαράν, ὅτι τὰ πόδια του, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζε σπασμένα καὶ χαμένα, ἐπήγαιναν τώρα καλλίτερα.

— Μπράβο, ἐσυλλογίζετο. Μὲ τὰ φύλλα τοῦ γέρου αὐτοῦ Ἀράπη, θὰ διατηρήσω ἐγὼ τὰ ποδαράκια μου. Δὲν μοῦ κακοφαίνεται καθόλου, μὰ τὴν ἀλήθεια! Θὰ μπορῶ πάλι νὰ περπατῶ, κ' ἐν ἀνάγκῃ, νά... δίνω καὶ κλωτσιές...

Καὶ βλέπων τὸν Μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο ἔφιππος, ἐξηκολούθει:

— Ἄχ, πόσες θὰ φᾶς ἐσύ!.. Ἔννοια σου, πουλάκι μου, μὴ σὲ μέλῃ!.. Θὰ ἔλθῃ κ' ἡ ὥρα ποῦ θὰ λογαριασθοῦμε οἱ δυό μας!

Εἴπαμεν, ὅτι ἡ ὄψις τοῦ Κασμπᾶ, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχον φθάσῃ, ἐπροξένησε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς δύο νέους.

— Μπᾶ; ἐψώναξεν ὁ Τζούλης· αὐτὴ εἶνε ἡ βίλλα ποῦ θὰ περάσωμε τῆς μεγάλες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ; Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα τὴν Τρουβίλλη! (*)

— Ἄχ, καϊμένη Τρουβίλλη! ἐψιθύρισεν ὁ Λουλοὺ μὲ νοσταλγίαν.

Τοῦ εἶχε περάσῃ ὀλίγον ἡ μανία τῶν «περιπετειῶν», κ' ἐνθυμεῖτο περίλυπος τὴν πρώτην του ἥσυχον ζωήν, τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του... Ὤ, πόσον ἀνησυχοῦσε δι' αὐτούς! Ἀρά γε θὰ τοὺς ξανάβλεπε ποτέ;

— Τί θὰ μᾶς κάμουν ἡ αὐτὴ τὴ φυλακή; ἠρώτησε τὸν Τζούλην μὲ δακρυσμένα ματία.

— Αὐτὸ πιὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Φθάνει μονάχα νὰ ἔχῃ μέσα καὶ λουτρό.

«*Ἐὰν οἱ κύριοι εὐαρεστοῦνται...*»

Κατόπιν τριῶν κτυπημάτων τοῦ Μαρκησίου, βεβαίως συνθηματικῶν, ἡ βαρεῖα θύρα τοῦ Κασμπᾶ ἠνοίχθη καὶ οἱ ταξειδιῶται εὑρέθησαν εἰς μίαν μεγάλην αὐλήν, τριγυρισμένην ἀπὸ χαμηλά, πλινθόκτιστα σπιτάκια.

Ἐν κτίριον, ὑψηλότερον ἀπὸ τἆλλα, κατεῖχε τὸ βάθος αὐτῆς τῆς αὐλῆς, καὶ πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ τοῦ κτιρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ κατοικία τοῦ κυρίου, ἔβλεπες πεντηκοντάδα ὑπηρετῶν, ἰθαγενῶν ἢ εὐρωπαίων, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν διαφόρους ἐργασίας. Ἄλλοι ἐπεριποιοῦντο τὰ ἄλογα ποῦ ἔδεγαζαν ἀπὸ τοὺς σταύλους· ἄλλοι ἐτάγιζαν μίαν ἀγέλην ἀπὸ λαγωνικά· καὶ ἄλλοι, παρακάτω, ἀδιάφοροι πρὸς τὰ γύρω συμβαίνοντα, προσηύχοντο γονυπετεῖς.

— Σταθῆτε ἐδῶ! διέταξεν ὁ Μαρκήσιος τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἡ ἐξώθυρα ἐκλείσθη μὲ κρότον.

Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης κατέβησαν ἀπὸ τὰ μουλάρια των κ' ἐκάθησαν ἐκεῖ ἔξω. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς συνοδείας των ἐσκορπίσθησαν εἰς τὰ διάφορα σπιτάκια τοῦ περιτειχισμένου αὐτοῦ χωριδίου.

Ὅταν ὁ Τζούλης εἶδε τὸ διαυγὲς νερὸν τοῦ ποτιστηρίου, τὸ προωρισμένον βεβαίως διὰ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἄλογα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ντιστα θῇ εἰς τὸν πειρασμόν.

— Νερό! εἶπε· κρύο νερό!.. Μοῦ καλοφαίνεται γιὰ ἄλογα, ἀλλὰ θὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ μπάνιο μου!

Καὶ χωρὶς κανένα φόβον, ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἐβύθισε τὰ πληγωμένα πόδια του εἰς τὸ νερόν, ἡ δροσερότης τοῦ ὁποίου τὸν ἀνεκούφισε.

— Καὶ τώρα, εἶπεν εὐχαριστημένος, ἂς περιμένωμε νὰ ἰδοῦμε...

— Ποῦ λές νὰ εἴμαστε; ἠρώτησεν ὁ Λουλοὺ. — Αὐτὸ πιὰ... ὅσο ξέρεις, ξέρω.

— Τί ἀπαίσιο αὐτὸ τὸ σπίτι!... Μὴν εἶνε φυλακή;

Ὁ Τζούλης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί μᾶς μέλει! εἶπε. Πρὸς τὸ πα-

«Μπράβο! θὰ διατηρήσω τὰ ποδαράκια μου...»
(Σελ. 159, στ. 6')

«Τὸ κατηραμένον Κασμπᾶ...» (Σελ. 151, στ. α')

(*) Μία ἀπὸ τὰς λουτροπόλεις τῆς Γαλλίας, ὅπου παραθερίζουν οἱ πλούσιοι Παρισινοί.

ρον ἐγὼ κάμνω μ' εὐχαρίστησι τὸ ποδόλουτρό μου· ἀργότερα... «Ὁ,τι εἶνε γραφτό», ὅπως λένε κι' αὐτοὶ οἱ Βεδουίνοι.

Βλέπετε, ὅτι ὁ Τζούλης ἦτο ἀρκετὰ εὔθυμος. Ὁ Λουλοὺ ὅμως ἀνεστέναζε.

— Φθάνει νὰ ξαναβρῶ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά, ἔλεγε. Τί λυπημένοι ποῦ θὰ εἶνε οἱ κακόμοιροι!..

Ἡ συνομιλία αὐτὴ διεκόπη ἀπὸ τὴν ἀφιξιν ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ λευκὴν φορεσιὰν καὶ μὲ κάσκαν, ὁ ὁποῖος ὡμοίαζε μακρόθεν μὲ ἀξιωματικὸν ἀποικιακοῦ στρατοῦ. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασε περισσότερον, ἐφάνη εἰς τὰ παιδιὰ μᾶλλον ὡς ὑπηρέτης ἀρχοντικῆς οἰκίας. Δὲν εἶχε μουστάκι, καὶ τὸ χονδρόν, στρογγυλὸν πρόσωπόν του ἐκοσμεῖτο μὲ τὰς κλασσικὰς φαβορίτας. Ἐκτὸς τούτου, εἰς τὰς γωνίας τοῦ κολλάρου του, ἀντὶ ἀριθμοῦ, ἦτο κεντημένον ἀπὸ ἕνα Δ καὶ ἀπὸ ἕνα στέμμα.

«Ἂν οἱ κύριοι εὐαρεστοῦνται νὰ μὲ ἀκολουθήσουν...» (Σελ. 160, στ. α')

Εὐγενέστατα, ὁ θαλαμηπόλος αὐτὸς ὑπεκλίθη πρὸ τῶν δύο παιδίων καὶ τοῖς εἶπεν:

— Ἐὰν οἱ κύριοι εὐαρεστοῦνται νὰ μὲ ἀκολουθήσουν, θὰ τοὺς ὁδηγήσω εἰς τὰ δωμάτιά των.

Κατάπληκτος ὁ Τζούλης πρὸ τοῦ ἀπροσδοκήτου, ἔσπευσε νὰ βγάλῃ τὰ πόδια του ἀπὸ τὸ λουτρὸν κ' ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ. Εἶδε τότε μὲ χαράν, ὅτι ἠμποροῦσε σχεδὸν νὰ στέκεται ὄρθιος.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κατώρθωνε καὶ νὰ περιπατήσῃ, ὁ θαλαμηπόλος, πάντοτε εὐγενής, τὸν ἐπλησίασε.

— Μοῦ ἐπιτρέπει ὁ κύριος νὰ τὸν βοηθήσω; ἐπρότεινε, προσφέρων τὸν βραχίονά του. Βλέπω, ὅτι ὁ κύριος ἔπαθε κάποιο ἀτύχημα...

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης· ἕνα μικρὸ ἀτύχημα... Ἐφόρεσα πάρα πολὺ στενὰ παπούτσια...

Κοῦτσα-κοῦτσα, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὑπηρέτου, ὁ Τζούλης ἠμπόρεσε νὰ περιπατήσῃ. Ὁ Λουλοὺ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ ὁδηγὸς των ἐκτύπησε τὴν μεγάλην θύραν τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου. Ἀμέσως ἠνοίχθη μία μικρὰ θυρὶς ἐπ' αὐτῆς καὶ μία φωνὴ ἀπὸ μέσα ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶνε;

Ὁ ὑπηρέτης ἀπεκρίθη μὲ μίαν ἀκατάληπτον λέξιν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο σύνθημα, διότι ἀμέσως ἡ θύρα ἠνοίχθη διάπλατη.

Εἰσῆλθον καί, ἀκολουθοῦντες πάντοτε τὸν ὁδηγόν των, ἐπροχώρησαν διὰ λαβυρίνθου διαδρόμων καὶ κλιμάκων, ἕως ὅτου ἔφθασαν ἐνώπιον τρίτης θύρας, μικροτέρας.

—Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης ἀσθμαίνων. Τί μεγάλο σπίτι! Φαντάζομαι τί εἰσόδημα θὰ ἔδιδεν, ἂν ἦταν στὸ Παρίσι, στὴν πλατεῖα τῆς Ὄπερας!..

Καὶ ἡ τρίτη αὐτὴ θύρα ἠνοίχθη ὅπως αἱ δύο ἄλλαι: μὲ τὸ σύνθημα.

Τὰ παιδιὰ παρετήρησαν, ὅτι κανεὶς δὲν ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τοὺς διαδρόμους καὶ ὅτι, μόλις ἠνοίγετο μία θύρα, ὁ θυρωρὸς ἐγίνετο ἄφαντος.

Εὑρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν - βιβλιοθήκην, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα μὲ καθίσματα ἀπὸ μπαμπού. Εἰς τὸ μέσον, ἕνα τραπέζι ἦτο σκεπασμένον μὲ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικά.

— Ἰδού, κύριοι, τὸ ἀπαρταμέντο σας, ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρέτης. Ἀπ' ἐδῶ εἶνε τὰ δωμάτιά σας καὶ μία ταράτσα διὰ νὰ κάμνετε τὸν περίπατό σας. Ἂν χρειασθῆτε τίποτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κτυπήσετε. Τὸ κουδοῦνι εἶνε ἐδῶ, δίπλα στὴν πόρτα. Τὰ γεύματα δίδονται εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ εἰς τὰς ἕξῃ.

Καὶ ἀφοῦ ἔδωσεν αὐτὰς τὰς πληροφορίας, ὑπεκλίθη εὐσεβάστως καὶ ἐξῆλθε.

Τί ὡραία θέα!

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοὺ ἤκουσαν τὸν κρότον τῆς θύρας, ἡ ὁποία ἐκλειδώθη ἀπέξω, ἔπειτα τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἠχηρὸν διάδρομον, καὶ ἔπειτα τίποτε. Βαθεῖα σιγή.

Τὰ παράθυρα τοῦ περιέργου αὐτοῦ διαμερίσματος δὲν ἔβλεπαν ἔξω. Ἐφωτίζετο καὶ ἀερίζετο ἀπὸ τὴν ταράτσαν, περὶ τῆς ὁποίας ὡμίλησεν ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ Τζούλης ἐκύτταξεν ὀλίγας στιγμὰς μὲ περιέργειαν τὸ εὐρύχωρον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο, καὶ ἀνέκραξε:

— Ὡραῖο εἶνε.... ἀλλὰ ὄχι τόσο πρόσχαρο!... Ἔπειτα, πόρα πολλὰ κλειδιὰ στὴς πόρτες.

— Δὲν σοῦ τῶλεγα; εἶπεν ὁ Λουλοὺ· ἐδῶ εἶνε φυλακή!

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης· πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι ἡ φυλακὴ αὐτὴ εἶνε πολὺ *κόμφορταμπλ!*.

— Πάντα ὅμως φυλακή, ἐξηκολούθησεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, ἑτοιμος νὰ κλαύσῃ. Ὤ, θὰ γήσω πολὺ νὰ ξαναΐδω τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά. Ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ θὰ μείνωμε φυλακισμένοι ἐδῶ μέσα! Ἴσως καὶ γιὰ πάντα.

— Μὴ λὲς ἀνησίες, Λουλού μου! εἶπεν ὁ Τζούλης, προσπαθῶν νὰ παρηγορήσῃ τὸν φίλον του διὰ τῆς λογικῆς. Εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς κρατήσουν γιὰ πάντα ἐδῶ μέσα; Τί; γιὰ νὰ μᾶς τρέφουν;...

— Τότε λοιπόν, τί θὰ μᾶς κάμουν;

— Ἁπλούστατα, θὰ μᾶς κρατήσουν, μόνον ἕως νὰ πληρώσῃ ὁ κ. Ρισανὲλ ἕνα γενναῖον ποσόν, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὸν ἀγαπημένον του Λουλού. Κ' ἐπειδὴ ὁ κ. Ρισανὲλ θὰ πληρώσῃ γι' αὐτὸ ὅσα τοῦ ζητήσουν, σὲ λίγες ἡμέρες θὰ μᾶς στείλουν νὰ τὸν βροῦμε. Νά το!

Ὁ συλλογισμὸς αὐτός, λογικώτατος, καθησύχασε τελείως τὸν Λουλού, εἰς τὸν ὁποῖον ἄλλως τε οἱ εὐγενεῖς τρόποι τοῦ λευκοφόρου ὑπηρέτου εἶχον ἤδη κάμῃ καλὴν ἐντύπωσιν.

Ἐλησμόνησε σχεδὸν ὅτι ἦτο κλειδωμένος εἰς τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο «ἀπαρταμέντο» καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τριγυρίζῃ.

«Ἠνοίχθη μία θυρίς...» (Σελ. 160, στ. α'.)

Ὁ Τζούλης, μὴ δυνάμενος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐκάθισεν εἰς μίαν πολυθρόναν καλαμόπλεκτον καὶ ἄπλωσε τὰ πληγωμένα του πόδια εἰς μίαν καρέκλαν,

— Μὰ τὸ ναί, εἶπε, ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου ἄσχημα ἐδῶ μέσα, καὶ θὰ καθόμουν εὐχαρίστως ἕως νὰ γίνουν καλὰ τὰ πόδια μου.

Ὁ Λουλού, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει τὴν περιοδείαν του, δὲν ἔπαυε νὰ ἐκβάλλῃ κραυγὰς θαυμασμοῦ.

Ἀνοίξας τὴν δεξιὰ θύραν, εἶδεν ἕνα κοιτῶνα πολὺ ὡραῖα ἐπιπλωμένον, μὲ σιδηρᾶ κρεββάτια ποῦ εἶχαν καὶ κουνουπιέραν, καὶ μὲ μίαν πλήρη τουαλέττα.

Ἀνεκοίνωσε τὰς ἀνακαλύψεις του εἰς τὸν Τζούλην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ταράτσαν.

Τότε ἐξέβαλε τέτοιαν κραυγὴν θαυμασμοῦ, ὥστε ὁ Τζούλης, μὲ ὅλους του τοὺς πόνους, ἐσηκώθη διὰ νὰ ἰδῇ τί ἦτο ἐκεῖνο ποῦ ἐνθουσίαζε τόσον τὸν μικρόν του φίλον.

Ἀλλ' ἅμα εὑρέθη πλησίον του, ἐμαγεύθη ἐπίσης καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ θεάματος.

Ἡ ταράτσα ἐκείνη, προφυλαγμένη ὑπὸ στέγην, εἶχε σχῆμα τετράγωνον, ἀλλὰ μόνον αἱ δύο της πλευραὶ περιωρίζοντο ὑπὸ τοίχων.

Ὁ ἕνας ἦτο ὁ τοῖχος τοῦ ἀπαρταμέντου των. Ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἠνοίγοντο μία ὑαλίνη θύρα καὶ δύο παράθυρα, μὲ δαντελένια παραπετάσματα, μαρτυροῦντα ὅτι ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσεν Εὐρωπαῖος, πιθανῶς ὁ κύριος αὐτοῦ τοῦ φρουρίου.

Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον ἦτο ἡ θέα ποῦ ἔβλεπαν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ταράτσας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐδέσποζεν ὅλης τῆς κοιλάδος ὡς ἀληθινὴ ἀετοφωλιά.

Ἦτο κτισμένη ἐπὶ ἀντερείσματος, τὸ ὁποῖον ὑπεβάσταζε κάθετον τεῖχος, λαξευμένον ἐπὶ τοῦ βράχου, ὕψους διακοσίων περίπου μέτρων.

Κάτω, αἱ φυτεῖαι τῆς πεδιάδος ἐφαίνοντο ὡς σκόρπια κουρέλια διαφόρων χρωμάτων. Παρὰ τὴν βάσιν τοῦ τείχους, ἄλογα, βόσκοντα εἰς ἕνα περίβολον, ἐφαίνοντο μικρὰ ὡς σκύλοι.

Δεξιᾷ, ἡ θέα διεκόπτετο ὑπὸ βράχων ἀποκρήμνων, οἱ ὁποῖοι ἔκλινον ἄνωθεν ἑνὸς ποταμοῦ, στιλβοντος εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς κοιλάδος. Ὁλόγυρα, τὰ ὑψώματα ἦσαν κατάφυτα ἀπὸ σχοίνους καὶ θύμους, πέραν δέ, πρὸς δυσμάς, αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν ἐστολίζοντο ἀπὸ τὸ ἀργυρόχρουν φύλλωμα τῶν ἐλαιῶν, ἀπὸ τὸ βαθυπράσινον τῶν συκεῶν καὶ ἀπὸ τὰ κατακόκκινα ἄνθη τῶν ροιῶν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀκέφαλον πτηνόν;

Ποῦ εἶνε τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ πελαργοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκπετᾷ ἀπὸ τὴν φωλεάν του; Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ, πῶς εἰμπορεῖ νὰ πετᾷ;... Μὴν ἀνησυχῆτε. Τὸ κεφάλι ὑπάρχει, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ποῦ τὸν ἐπῆρεν ἡ φωτογραφία, δὲν φαίνεται. Εἶνε ἕνα περίεργον *ἐυσταυτανέ*.

Ἰαπωνικὸν ἔθιμον

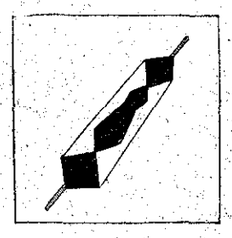

Τὸ χρωματιστὸν αὐτὸ χαρτί, ἔτσι παράξενα διπλωμένον ὅπως τὸ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, προσκολλᾶται, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἀπέξω ἀπὸ κάθε δέμα περιέχον ἐν οἱονδήποτε δῶρον. Ὁ Ἰάπων ποῦ λαμβάνει ἕνα δέμα μὲ τὸ σημεῖον αὐτό, ξεύρει, πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, ὅτι τοῦ χαρίζουν τὸ περιεχόμενον.

Ἀγελὰς νάνος

Εἰς τὸ Ποὲ-Κατλὰν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, οἱ Παρισινοὶ θαυμάζουν τώρα μίαν μικρόσωμον ἀγελάδα, νάνον τῆς νήσου Ἱερσέης. Ἡ ἀγελὰς αὐτὴ ἔχει ὕψος παρὰ τὴν ὠμοπλάτην μόλις 70 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου· ἐν τούτοις εὑρίσκεται εἰς ὅλην της τὴν ἀνάπτυξιν.

Εὔκολον θαῦμα

Εἰς ἕνα ποτῆρι τοῦ κρασιοῦ, ρίψατε ἕνα μισόφραγκον ἀσημένιον καὶ ἀπὸ πάνω ἕνα πεντόφραγκον (ἢ μίαν χαλκίνην δεκάραν καὶ ἕνα δεκάλεπτον νίκελ, ἀπὸ τὰ

παλαιά.) Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ βγάλετε τὸ μισόφραγκον, ποῦ εἶνε ἀπὸ κάτω, χωρὶς νὰ ἐγγίσετε τὸ πεντόφραγκον ποῦ εἶνε ἀπὸ πάνω; Ἁπλούστατα: Ἐὰν φυσήξετε δυνατὰ ἐπάνω εἰς τὸ πεντόφραγκον, τὸ μισόφραγκον θὰ βγῇ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

ΡΑ	ΠΑ	ΡΟΝ	ΦΗ
Ο	ΘΥ	ΔΑ	ΔΟΝ
ΡΑ	ΘΥ	ΡΟ	ΠΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων μερῶν τῆς οἰκίας.

β') Λαβύρινθος

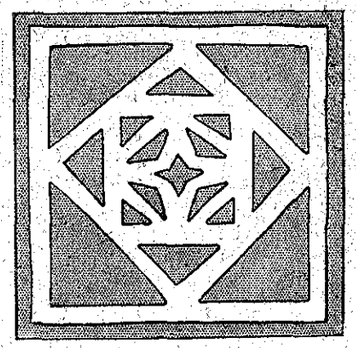

Θὰ εἰσέλθετε ἀπὸ τὴν ἄνω δεξιᾷ γωνίαν, θὰ περιέλθετε ὅλους ἐν γένει τοὺς διαδρόμους αὐτοῦ τοῦ λαβυρίνθου καὶ θὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ἀλλὰ κανένα διάδρομον δὲν θὰ τὸν περάσετε δύο φοράς. (Ἀντιγράψατε τὸ σχῆμα καὶ χαράξατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν πορείαν σας διὰ γραμμῆς ἐρυθρᾶς.)

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάρωνος

BON - BON - RAT - CHAT - A

Διὰ τῶν πέντε τούτων λέξεων νὰ σχηματισθῇ μία παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α') Ἡ μορφὴ τῆς μητέρας του σχηματίζεται ἀριστερᾷ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κάτωθεν τοῦ φράκτου, καὶ φαίνεται ὅταν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ γίνῃ βάσις.—β') Aidetoi; le ciel t'aidera. — γ') Ἄλπεις, Ἄνδεις, Ἰμαλαΐα, Καύκασσος, Οὐράλια.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Ὅταν ἤμουν στὴν ἐξοχήν, ἤκουσα ἀπὸ τὸν δάσκαλον τοῦ χωριοῦ μίαν περίεργον ἱστορίαν, ἡ ὁποία τοῦ συνέβη καὶ ἡ ὁποία δείχνει πόσον γελοῖαι εἶνε αἱ προλήψεις, ποὺ δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμα μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ τὰς πιστεύουν.

Μίαν ἡμέραν, ἀρρώστησε τὸ παιδὶ μιᾶς χωρικῆς μὲ φοβερὸν πυρετόν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου εἶχε τὰ συνειθισμένα, παραληρήματα καὶ ἐξωφρενισμούς. Ἀλλ' αἱ γειτόνισσαι, αἱ ὁποῖαι ἐμαζεύθησαν γύρω ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ μικροῦ, διέγνωσαν ὅτι ἐπρόκειτο ὄχι περὶ πυρετοῦ, ἀλλὰ περὶ *ἐγγίσματος*. Πιστεύουν δηλαδή, ὅτι ὁ διάβολος *ἐγγίζει* πότε-πότε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τότε ἀσθενοῦν βαρύτατα καὶ διὰ νὰ γίνουν καλά, τὸ μόνον φάρμακον εἶνε τὰ *χαρτιὰ* κάποιου μάγου, ἀπὸ τὸ χωριὸ Λύμπια, ὁ ὁποῖος μὲ ὀλίγα σημεῖα ποὺ χαράσσει 'ς αὐτά, ἔχει τὸ προνόμιον νὰ θεραπεύῃ τοὺς τοιούτους δαιμονισμένους σὰν ἄλλος Χριστός.

Κατὰ συμβουλὴν λοιπὸν τῶν γειτονισσῶν, μισθώνεται ἕνας ἄνθρωπος καὶ στέλλεται νὰ φέρῃ τὸ περιώνυμον χάρτινο γιατρικό. Ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ ἄνθρωπος, μὴ εὑρὼν τὸν μάγον, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος. Ἐπειδὴ δὲ ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῇ ἔτσι στοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, κατέφυγε εἰς τὸν δάσκαλον, ὁ ὁποῖος, κατόπιν παρακλήσεων, ἐπείσθη καὶ ἔκαμε κρυφίως χαρτιὰ ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τοῦ μάγου, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδῇ πολλάκις. Τὰ χαρτιὰ ἐδόθησαν εἰς τὸν ἄρρωστον, ὁ ὁποῖος ἔπιε σὰν χάπι τὸ ἕνα, ἐνῷ ἔβαλε τὸ ἄλλο στὸν κόρφον του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι ὁ ἄρρωστος, ἔπειτα ἀπὸ δύο-τρεῖς ἡμέρες, ἔγινεν ἐντελῶς καλά, πρὸς θαυμασμὸν τῶν γραϊδίων τοῦ χωριοῦ, τὰ ὁποῖα σταυροκοπούμενα ἐδοξολόγουν τὸν μάγον καὶ τὰ θαυματουργὰ χαρτιά του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δάσκαλος ἐξεκαρδίζετο στὰ γέλια διὰ τὴν ἀστείαν ἁπλοϊκότητα τῶν προληπτικῶν χωρικῶν.

Κυπριακὴ Ἀκτή

ΛΑΓΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Οἱ λαγοὶ τρέφουν μεγάλην εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς βατράχους, διότι εἰς αὐτοὺς ὀφείλουν τὴν ζωήν των· ἰδοὺ δὲ διατί.

Μίαν φορὰν οἱ λαγοί, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ των, συνηθροίσθησαν εἰς μίαν μεγάλην πεδιάδα. Ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπεν: «Ὦ λαγοί, βεβαίως γνωρίζετε ὅτι τὰ δειλότερα ζῷα εἰς τὸν κόσμον εἴμεθα ἡμεῖς, καὶ ὅλαι μας αἱ δυστυχίαι προῆλθον ἀπὸ τὴν δειλίαν μας. Καταλήγων λοιπόν, σᾶς προτείνω νὰ πνιγοῦμε ὅλοι εἰς τὸν γειτονικὸν ἐκεῖνον ποταμόν. Δέχεσθε;—Ναί, ναί, ἠκούσθη πανταχόθεν. Ἐμπρός, ἂς ὑπάγωμεν νὰ αὐτοκτονήσωμεν σύσσωμοι!» Καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι οἱ λαγοί, βαδίζοντες ἀνδρείως πρὸς τὸν θάνατον.

Οἱ βάτραχοι τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐνταφιασθῇ τὸ γένος τῶν λαγῶν, ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχον ἐξέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην. Μόλις εἶδον τοὺς λαγοὺς πλησιάζοντας μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν, διότι θὰ ἄφιναν πλέον ἀνενοχλήτους τοὺς λαχανοκήπους. τόσον ἐφοβήθησαν οἱ καθήμενοι οἱ βάτραχοι, ὥστε οὔτε κἂν ἐσκέφθησαν περὶ συνάψεως βατραχολαγομαχίας, ἀλλὰ πάντες ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμόν. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν λαγῶν, ἰδὼν τὰ γενόμενα, εἶπε: «Ἄλτ! οἱ βάτραχοι εἶναι δειλότεροι ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν.» Καὶ ἐπέστρεψαν χαρούμενοι, διότι δὲν θὰ ἄφιναν τοὺς λαχανοκήπους ἀνενοχλήτους.

Φαέθων

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΛΥΠΕΣ

Χθὲς σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ
Σύννεφα μαυρισμένα.
Ἐνόμιζες φθινόπωρο,
Μὰ οἱ κῆποι οἱ σκεπασμένοι
Ἀπὸ λουλούδια, τὰ βουνά,
Τὰ δένδρα τἀνθισμένα,
Σ' ἐθύμιζαν τὴν ἄνοιξι
Ποῦ ἦταν ἁπλωμένη...

Καὶ ὅλη ἡ ἡμέρα πέρασε
Χωρὶς νὰ μᾶς γελάσῃ
Μὲ σκέψεις μελαγχολικές,
Μὲ μυστηριώδη λύπη·
Τὸ ἀγεράκι μοναχὰ
Μιλοῦσε μεσ' 'ς τὰ δάση
Καὶ κλαίγανε στὸ διάβα του
Βουνά, πεδιάδες, κῆποι...

Κ' ἔλεγες: τώρα ὁ οὐρανὸς
Τὰ δάκρυα του θὰ χύσῃ...
Μὰ ὄχι!.. ἡ λύπη ἡ ἄκαιρη
Ποῦ ἔδερνε τὴ Φύσι,
Ἦταν βουβή καὶ πιὸ πολὺ
Σ' ἐβάρυνε ἀκόμα.
Τὴν νύκτα μόνο, τὴν στιγμὴ
Ποῦ ὁ ὕπνος μὲ καλοῦσε,
Μία ψιλή, ψιλὴ βροχὴ
Στὰ τζάμια μου κτυποῦσε,
Σὰν νάταν κλάμμα ἀληθινό,
Σὰν νἄβγαινε ἀπὸ στόμα!..

Κῦμα

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

«Μεγαλειότατε, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ ἀλώπηξ εἰς τὸν λέοντα· ἤθελον νὰ σᾶς εἴπω ἕνα κρυφό, ἀλλὰ δὲν τολμῶ.—Ὁμίλει ἐλευθέρως, εἶπεν ὁ λέων.— Λοιπόν, μεγαλειότατε, τὸ πιστεύετε ὅτι ὁ ὄνος ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ ἐναντίον σας;Ἐγὼ ἐξεθείαζα τὴν δύναμίν σας, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε τὸ ἐναντίον.

Ἀφοῦ ὡμίλησε τοιουτοτρόπως, ἡ ἀλώπηξ ἐστάθη.

—Ἐξακολούθησε λοιπόν, εἶπεν ὁ λέων.— Ἐτελείωσα, μεγαλειότατε.— Μπᾶ! ἀλήθεια; ἤλπιζα ὅτι θὰ μοῦ ἔλεγες κι' ἄλλα. Ἂν δὲν ἔχῃς νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς ἄλλο τίποτε, νὰ σιωπᾷς, κυρία μου, διότι τί θέλεις νὰ μοῦ κάμουν οἱ λόγοι ἑνὸς γαϊδάρου;

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΙΩΝ

Ὁ Ἄδδισον διηγεῖται, ὅτι μελετῶν ἑσπέραν τινὰ τὴν σκέψιν τοῦ Ὁρατίου: «οὐδεὶς εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του», εἶδεν ἐν ὄνειρον κατὰ τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ θνητοί, κατὰ διαταγὴν τοῦ Διός, ἔθετον εἰς τὸ μέσον μεγάλης πεδιάδος ὅλας τὰς δυστυχίας των, αἵτινες ἐσχημάτισαν ἕνα ὄρος. Μία θεά, κρατοῦσα ἓν μικροσκόπιον (ἤτο ἡ Φαντασία) εἶχε βοηθήσῃ ἕκαστον διὰ νὰ κάμῃ τὸ δέμα του καὶ διὰ νὰ τὸ φορτώσῃ εἰς τοὺς ὤμους του. Ὅτε ὅλοι ἔφεραν τὰ δέματά των, ἐλευθερία ἐδόθη εἰς ἕκαστον ν' ἀλλάξῃ τὰς δυστυχίας του μὲ ἄλλον. Αἱ ἀλλαγαὶ ἔγιναν ἀλλ' ἐπέφεραν παράπονα. Πανταχόθεν ἠκούοντο ψίθυροι καὶ ἀπελπιστικαὶ κραυγαί. Ἡ Φαντασία κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς ἀναχωρεῖ. Τὴν ἀντικαθιστᾷ ἡ Καρτερία. Ἀμέσως τὰ παράπονα παύουν, ὁ καθεὶς λαμβάνει πάλιν τὰς δυστυχίας του, τὸ ὄρος ἐξαφανίζεται καί.... ὁ Ἄδδισον ἀφυπνίζεται.

Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας.

ΙΣΟΤΗΣ

Νεαρὸς πρίγκηψ περιεπάτει μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχήν, περικυκλωμένος ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας του. Ἐνῶ περιεπάτει, παρετήρησεν ἕνα δερβίσην, ὁ ὁποῖος ἐξήταζεν ἓν κρανίον. «Τί κάμνεις ἐκεῖ;» λέγει ἔκπληκτος ὁ πρίγκηψ.

«Ἤθελα νὰ ἐγνώριζα, ἀπαντᾶ ὁ δερβίσης, ἐὰν αὐτὸ τὸ κρανίον ἀνῆκεν εἰς βασιλέα ἢ εἰς ἐπαίτην, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσω.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Πατρὶς τῶν Ἡρώων.*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἠρώτων τὸν Τέλλον Ἄγραν, πόσον χρόνων εἶνε ὁ νεώτερος ἀδελφός του.

— Σὲ δυὸ χρόνια, ἀποκρίνεται, θὰ ἔχωμε τὴν ἴδια ἡλικία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροέσσης Θαλάσσης

* * *

Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ὁ πατὴρ τοῦ Δημητράκη λαμβάνει μίαν εἴδησιν, ὅτι ἀπέθανε ἕνας γέρων συγγενής των.

Καὶ ὁ Δημητράκης:

— Μπαμπᾶ, ἀπὸ τώρα ν' ἀρχίσωμε νὰ κλαῖμε, ἢ ἀφοῦ φᾶμε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 16ην Ἀπριλίου 1914.

Ὁ ΦΙΛΟΣ μας *Εὐαίσθητος Βράχος* ἔχει μιὰ μανία: Νὰ διαβάζῃ ἕνα βιβλίο καὶ νὰ φαίνεται σὰν ἀμεταχείριστο. «Νὰ ἰδῇς, μοῦ γράφει, πῶς ἔχω τὰς Διαπλάσεις, θὰ νομίσῃς ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐτυπώθησαν· τὸ ἴδιο καὶ ὅλα μου τὰ βιβλία». Νὰ μιὰ μανία ποῦ μακάρι νὰ τὴν εἶχαν ὅλα τὰ παιδιά!— Ὅσον διὰ τὴν ἀπορίαν σου, δὲν εἰμπορῶ νὰ ξεύρω λεπτομερείας ἀπὸ τόσον παλαιὰ πράγματα. Φαίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς ἦτο ἀντιπολιτευόμενος· αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιθεσιν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τῶν Ἡρώων τοῦ 21.; Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε ποιήματα· εἶνε μᾶλλον πολιτικὰ ἄρθρα.

Ὑπάρχουν δύο εἴδῶν κολακεῖαι, *Μεγάλη Καρδιά*. Ἐκείνη ποῦ γίνεται ἐξ ὑπολογισμοῦ, ἀπὸ συμφέρον, μὲ σκοπὸν ἰδιοτελῆ (κολακεύω π. χ. ἕνα ἰσχυρόν, διὰ νὰ ἔχω ἀπὸ αὐτὸν ὠφελήματα) καὶ ἀκείνη ποῦ γίνεται ἀπὸ εὐγένειαν καὶ καλωσύνην· (βλέπω π. χ. μίαν φίλην, ὄχι καὶ πολὺ στενήν, μὲ καινούργιο φόρεμα, καί, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ἢ διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσω, τῆς λέγω ὅτι εἶνε ὡραῖον, ὅτι τὸ ἐδιάλεξε μὲ γοῦστο κτλ. μολονότι πιθανὸν νὰ ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν εἶνε τὸ τέλειον τῆς κομψότητος.) Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ποταπή, ἡ μισητή, ἡ ἀσυγχώρητος κολακεία. Ἡ δευτέρα εἶνε ἡ ἁπλῆ, ἡ κοινωνικῶς ἐπιτρεπομένη, τὸ κομπλιμέντο. Τὴν πρώτην πρέπει νὰ ποφεύγωμεν πάντοτε· τῆς δευτέρας, μόνον νὰ μὴ κάμνωμεν κατάχρησιν, διὰ νὰ μὴ γινώμεθα ἐπιβλαβεῖς, ἔστω καὶ ἀπὸ εὐγένειαν καὶ καλωσύνην.

Ναύαρχε Μιαούλη, καὶ ἡ *Μεγάλη Καρδιὰ* ἐπιδοκιμάζει τὴν πρότασίν σου περὶ ἱδρύσεως Συλλόγου εἰς τὴν Σμύρνην καὶ μοῦ γράφει, ὅτι θέλει νὰ γίνῃ μέλος καὶ εἶνε πρόθυμος νὰ κάμῃ ὅ,τι τῆς ποῦν. Ἔχε το λοιπὸν ὑπ' ὄψει σου.

«Λέγουν οἱ Ρῶσσοι—μοῦ γράφει ἡ *Τρικυμιώδης Θάλασσα*,—ὅτι ἂν βρῇ κανεὶς ἄνθος πασχαλιᾶς μὲ πέντε φύλλα, θὰ εἶνε εὐτυχής. Ὅταν ἤμουν μικρή, στὴ Ρωσσία, εὕρισκα σχεδὸν πάντα. Ἐπιχείρησα καὶ φέτος νὰ βρῶ ἐδῶ, ἀλλ' ἀδίκως. Παντοῦ τέσσαρα φύλλα, καὶ κάπου-κάπου τρία. Πέντε πουθενά! Δὲν εἶμαι λοιπὸν πλέον εὐτυχής; Μὰ γιατί, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω». Ἀφοῦ δὲν μπορῇς νὰ καταλάβῃς, σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι ὑπάρχει εὐτυχία καὶ χωρὶς πεντάφυλλην πασχαλιὰν ὅπως καὶ χωρὶς τετράφυλλον τριφύλλι.

Διασκέδασα πολύ, *Ὀμηριάς*, μὲ τὴν ἔκτενῆ αὐτὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ἀκριδοπολέμου. Κ' ἐδῶ κάποτε εἶχαν πέσῃ ἀκρίδες, τόσον πολλές, ὥστε ὁ σιδηρόδρομος τῆς Κηφισσιᾶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ προχωρήσῃ, γλυστρῶν ἐπάνω στῆς γραμμές, ποῦ ἦσαν γεμᾶτες ἀπὸ λυωμένα πτώματα ἀκρίδων. Κ' ἐδῶ τότε ἠγωνίσθησαν οἱ χωρικοὶ καὶ τὰς ἐξεπάστρευσαν. Μία ἀπὸ τὰς ἑπτὰ πληγὰς τοῦ Φαραὼ τελος πάντων!

Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ναυτάκι τῆς Λέσβου*, *Ταταυλιανός*, *Δοξασμένος Ρῆνος*, *Ἔφεδρος Μπιμπίκος* καὶ *Σαυθὴ Νεραΐδα*. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Ὑπενθυμίζω, ὅτι Ψηφοδέλτια διὰ τὴν Α' Προκριματικὴν Ἐκλογὴν τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1914, γίνονται δεκτὰ μόνον *μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου*.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 139ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 3ην Αὐγούστου 1913, πρὸς εὕρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Αὐγούστου - Νοεμβρίου 1913 δημοσιευθεισῶν 201 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δοξασμένος Ρῆνος***, 181 [10 + 6 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διαπλασιν» τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰ γοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Βουλγαρομάχος Ἑλλάς*, 170 [9 + 6 Ε].— *Κυπριακὴ Ἀκτή*, 168 [9 + 6 Ε].—*Εὐξεινοποντία*, 163 [9+6 Ε].—*Μικρὰ Ἀριστοκράτις*, 173 [9+6 Ε].— *Νησιωτοποῦλα*, 163 [9 + 6 Ε].— Νικόλαος Δ. Πιστής, 194 [10 + 6 Ε].—*Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως*, 188 [10 + 6 Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων*, 155 [8 + 6 Ε].—*Ἡρῳΐς τοῦ 21*, 148 [8 + 6 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ γοράσουν ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: *Ἑλληνικὴ Νίκη*, 154 [8 + 6 Ε].— *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 144 [8 + 5 Ε].— *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, 140 [7 + 5 Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Τρελλὴ Νεραΐδα***, 114 [6 + 4 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Δόξα*, 66 [4 + 4 Ε].— *Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου*, 103 [6 + 4 Ε].— *Γενναῖος Πυροβολητής*, 81 [5 + 3 Ε].— *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 77 [5 + 2 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κῦμα*, 44 [3 + 2 Ε].— *Πουλάκι Ξένο*, 35 [2 + 2 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις***, 172 [9 + 6 Ε].—*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας τάξεως: *Ἀφελὴς Ζανθούλα*, 160 [8 + 5 Ε].— *Τέλλος Ἄγρας*, 193 [10 + 6 Ε].—*Ὁ Νικητής*, 166 [9 + 6 Ε].— *Ναυτοπούλα*, 144 [8 + 6 Ε].— *Συριανὴ Αὔρα*, 181 [10 + 6 Ε].—*Ἐν τούτῳ Νίκα*, 174 [9 + 6 Ε].—*Ἰστὸς Ἀράχνης*, 160 [8 + 6 Ε].—*Πατριωτικὸς Πόθος*, 157 [8 + 6 Ε].— *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, 183 [10 + 6 Ε].—*Ἀφρόεσσα Θάλασσα*, 152 [8 + 5 Ε].— *Πληγωμένος Μαχητής*, 141 [8 + 6 Ε].— *Μανιώδης Ταξειδιώτισσα*, 138 [8 + 6 Ε]. —*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 184 [10 + 6 Ε].—*Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, 142 [8 + 6 Ε].—*Μέλλων Ἐφευρέτης*, 192 [10 + 6 Ε].—*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 192 [10 + 6 Ε].— *Νικήσασα Κυανόλευκος*, 158 [8 + 6 Ε].—*Ἡρωϊκὴ Σάμος*, 173 [9 + 6 Ε].—*Μελαγχολικὴ Μουσμέ*, 171 [9 + 6 Ε].— *Ἔνδοξος Νίκη*, 156 [8 + 6 Ε].— *Τελέσιλλα*, 147 [8 + 5 Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Διάτρητος Κυανόλευκος*, 132 [7 + 6 Ε].—*Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, 128 [7 + 6 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου*, 127 [7 + 6 Ε] — *Μεγάλη Ἑλλάς*, 137 [7 + 6 Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δορελάϊ*, 115 [6 + 4 Ε].—*Ἀκτὶς Χ*, 116 [6 + 6 Ε].— *Τορπίλλη Βότση*, 118 [6 + 5 Ε].— (*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ γοράσουν ἀντὶ δρ. 7 μόνον ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, 113 [6 + 5 Ε].— *Πανελλήνιος Πόθος*, 117 [6 + 4 Ε].— *Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας*, 110 [6 + 4 Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, 70 [4 + 2 Ε].—*Σμυρναῖος*, 88 [5 + 6 Ε].—*Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, 82 [5 + 5 Ε].—Ἰωάν. Ν. Ζαγανιάρης, 75 [4 + 3 Ε'.—*Ἀτρόμητος Σωφραζέττα*, 80 [4 + 5 Ε].—*Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*, 74 [4 + 4 Ε].— *Πουπουλένια*, 60 [3 + 3 Ε] —*Πυθαγόρας ὁ Σάμιος*, 74 [4 + 3 Ε].—*Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου*, 55 [3 + 6 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἥρως τῆς Αὔριον*, 47 [3 + 2 Ε].—*Νικηφόρος Ἕλλην*, 27 [2 + 2 Ε].—Ἰωάν. Ελ. Κωνσταντόπουλος, 30 [2 + 1 Ε].—*Τέκνον τῆς Ἑλλάδος*, 38 [2 + 2 Ε].— *Τρελλὴ Ναυτοπούλα*, 36 [2 + 2 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δοξασμένη Ἑλλάς***, 124 [7 + 5 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ ἰσότιμοι Α' βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Πατριὼ Ναυτοπουλο*, 115 [6 + 6 Ε].—*Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, 108 [6 + 6 Ε].—*Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, 100 [5 + 3 Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Παπάκι*, 30 [2 + 1 Ε].—*Σεμνὸν Ἴον*, 58 [3 + 3 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Μικρὴ Μελαχροινούλα*, 28 [2 + 3 Ε].—*Νίκητης τοῦ Μπιζανίου*, 26 [2 + 1 Ε].—Εὐάγγελος Μαυρίκος, 18 [1 + 1 Ε].—*Τορπιλλοβόλον 11*, 18 [1 + 2 Ε].— *Μικρὸς Παγανίνης*, 18 [1 + 2 Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος*, 29 [2 + 1 Ε].—*Ἑλλὰς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου*, 17 [1 + 1 Ε].— *Δοξασμένος Πολεμιστής*, 8 [1 + 1 Ε].—*Ἀνόρθωσις*, 15 [1 + 1 Ε].—*Σαραντάπορον*, 12 [1 + 1 Ε].— *Σπαρτιάτης*, 15 [1 + 1 Ε].—*Λουδοβίκος Μπετόβεν*, 22 [2 + 1 Ε] —*Φιλόπατρις Ἑλληνίς*, 4 [1 Ε].—Χαλασμὸς Κόσμου, 13 [1 + 1 Ε].—*Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας*, 7 [1 + 1 Ε].— *Ἐλευθερωμένο Κρητικόπουλο*, 8 [1 Ε].—*Στενὰ τῆς Κρέσνας*, 7 [1 + 1 Ε].

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*, τῆς *Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς*, τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου*, τοῦ *Ναυάρχου Μιαούλη*, τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης*—«Ὁ πασβάντης» τῆς *Δυνάμεως τῆς Θελήσεως*—«Τὸ ξημέρωμα» τοῦ *Ἔφεδρου Μπιμπίκου*—«Διάλογος» τῆς *Νησιωτοπούλας*—«Τὸ σχολεῖον τῆς Δυστυχίας» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*—«Στὴν Ἀκρογιαλιὰ» τοῦ *Ἐξερευνητοῦ τοῦ Ἀπείρου*—«Ὁ Γάτος μου» τῆς *Μαργαρίτας*—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ Πανηγῦρι»—«Ἡ ἐκδρομή».—«Μ' ἔχε γειά»—«Μία νύξ τοῦ πολέμου»—«Κυπαρίσσια»—«Ὁ Λεβέντης» (ἄτεχνα).

Καὶ πάλιν παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ στέλλουν, κάθε φορά, ὀλίγα καὶ καλά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *'Αναγεννηθεῖσα 'Ελλάς*, α. (Π. Π.) *Κουραμπιὲς τοῦ 1913*, α. (Ι. Τ.) *Βασίλισσα τῶν 'Ανθέων*, κ. (Ε. Γ.) *Σωφὲρ Μπιμπῆς*, α. (Ε. Κ.) *Πιστὸς Πατριώτης*, α. (Π. Γ.) *Μεγάλη 'Ιδέα* κ. (Α.Α.) *Μικρασιάτης*, α. (Κ. Κ.) *Σιωπηλὴ Νύξ*, α. (Τ. Π.) *'Ανθισμένη Πασχαλιά*, κ. (Α.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Ναυτάκι τῆς Λέσβου* (0) μὲ *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Τέλλον "Αγραν*—ἡ *Ξανθὴ Νεράϊδα* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *'Αήττητον Εὔζωνον*—ὁ *'Ονειροπόλος τῆς Δόξης* (0) μὲ *'Ελλάδα τοῦ Ρήγα*, *Εὐγενὲς 'Ιδανικόν*, *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Κλάδον Δάφνης*, *Εὐαίσθητον Βράχον*, *Τέλλον "Αγραν*, *'Ονειροπόλον Καρδιάν*, *Ναύαρχον Μιαούλην*, *Φάωνα*, *Χάρωνα*, *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων*, *Νικητήν*—ἡ *Αἴγλη τοῦ 'Ελληνισμοῦ* (0) μὲ *Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς*, *Εὐαίσθητον Βράχον*, *Μὴ μὲ Λησμόνει*, *'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον*, *Τέλλον "Αγραν*, *Δοξασμένον Ρῆγον*, *Κάρμεν*.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Πατρινὸ Ναυτόπουλο (δὲν πειράζει, τὸ καλοκαῖρι θὰ ἔχῃς καιρὸν εὐχαριστῶ πολύ·) *Κάστρον Καλαμῶν* (αὐτὸ ἐξέλεξα· εἰς τὸ ἑξῆς, ὅ,τι μοῦ στέλλεις διὰ τοὺς *Ἕβδ.* Διαγωνισμούς, νὰ τὸ γράφῃς χωριστά, ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, διότι πηγαίνει χαμένον·) *'Ονειροπόλον τῆς Δόξης* ('Οδηγὸν ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Δύναμιν τῆς Θελήσεως* (ἔστειλα· τὸ τετράδιον διεβιβάσθη διὰ τὴν φίλην μου ἐκείνην δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω κακὴν ἰδέαν, διότι ὁ πατέρας της μετεχειρίζετο τὸ ὄνομά της, καὶ αὐτὸς πάλιν διὰ καλὸν σκοπόν·) *Διάτρητον Κυανόλευκον* (ἀδύνατον νὰ ψάξω τόσα γειρόγραφα, διὰ νὰ κάμω τὴν διόρθωσιν ποῦ θέλεις· ἂν τὸ ἐνθυμηθῶ, ὅταν θὰ βγάζω τ' ἀποτελέσματα, ἔχει καλῶς· ἀλλὰ δὲν ἐγγυῶμαι· ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰς ποῦ λέγεις, ὑπάρχει καὶ ἄλλη *"Αρπυια*·) *'Εν Τούτῳ Νίκα* (ἐλήφθησαν καὶ αἱ δεύτεραι·) *'Αφρισμένον Πέλαγος* (εἶνε ἀλήθεια αὐτά; τί φοβερά!..) *'Ιόλην* (ἔστειλα· εὔγομαι κ' ἐγώ·) *Ἐρημίτιδα* (εὐχαριστῶ πολύ· ναί, εἶνε τὰ ἴδια·) *Θαλασσομάταν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὸ Γαλλικὸν δύσκολον· ποῦ νὰ ξεύρῃ κανεὶς αὐτὰς τὰς πόλεις!) *Καινούργιες Δάφνες* (ὡραιοτάτη, χαριτωμένη ἡ ἱστορία τοῦ ἀρνιοῦ· καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν, «θηριάκια» μου, νὰ τὸ ψήσετε καλλήτερα·) *'Εξερευνητὴν τοῦ 'Απείρου* (ἄ, πολὺ εὐχάριστον αὐτὸ καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε ἀπὸ τὰς Καλάμας·) *"Αστρον τῆς 'Ελευθερίας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα·) *'Ελευθερωθεῖσαν "Ηπειρον* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ναί, ἦτο λάθος·) *'Αμφισσαϊκὸν Κώνωπα* (ποῦ ξεύρω; ἂν κληρωθοῦν· χαίρω διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *'Αρίστείδην Δ. Ξανθ.* (40 λεπτὰ·) *'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον*, *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, *Πλοίαρχον Νέμον*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16ην 'Απριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως* τοῦ *1913*, *κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα*, δι' ὅσους *θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον*, εἶνε ἤδη *ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων 'Απριλίου-'Ιουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης 'Ιουνίου).

197. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εὑρίσκεται
Σὲ κάθε μαγειρεῖον·
Κ' ἐκεῖ συχνὰ τὸ δεύτερον
Περιπατεῖ ἐπίσης·
Τὸ σύνολον, τεράστιον
Πανάρχαιον μνημεῖον,
Εὐκόλως, λῦτα, θὰ τὸ βρῇς,
Ὀλίγον ἂν ζητήσῃς.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Λῦρας

198. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἑνώνων ἕνα μόριον
Μὲ ἕνα ἀριθμόν,
Καὶ θέτων εἰς τὸ μέσον των
Στοιχεῖον τοῦ 'Αλφαβήτου,
Κλάδον τῶν Μαθηματικῶν
Εὑρίσκω Ἐπιστημῶν,
Γραμμένον εἰς τὸ πρόγραμμα
Τοῦ μαθητοῦ — τοῦ λύτου.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου "Αγρα

199. Στοιχειόγριφος

"Αν στοιχεῖον ἀλλαχθῇ,
Μία πόλις θὰ χαθῇ
Κ' ἕνα μέταλλον γνωστὸν
Θὰ φανῇ εἰς τὸ λεπτόν.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Λατρευτῆς Κυανολεύκου

200. 'Αρχαῖον Αἴνιγμα

Λύκος ἤσθιε πόδα προβάτου καὶ ὁ ποῦς ἦν αἰγός. *Πῶς* ἐξηγεῖται τοῦτο;

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

201. Συλλαβικὸν Κυβόλιξον

* — * — * = Κράτος Βαλκανικόν.
* — * — * = Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή.
* — * — * = Ρῆμα βαρύτονον.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος 'Εφευρέτου

202. 'Επιγραφὴ

Σ Υ Ε Ι Τ Κ
Η Θ Λ Ν Ν Ω
Τ Ε Ε Ο Λ Ν
Ω Ρ Ο Σ Τ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς 'Επιγραφῆς ταύτης.

'Εστάλη ἀπὸ τὸ 'Ατρόμητο Εὐζωνάκι

203. 'Ελλιποσύμφωνον

ο - ουο - ηο - η - οα - ααο

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Λῦρας τῶν Σπετσῶν

204. Γρίφος.

Η Η Η
Η Η Η κύων τ' "Αβελ οἱ.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 4

32. Τόκιον (τό, κύων.) — 33. Μετάξι (μὲ τάξι.)—34. Ρῶμος-μωρός —35. Χαλκὶς-χαλκός.

36.
Κ
ΩΡΑ
ΑΘΗΝΑ
ΜΑΡΤΙΟΣ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

37. *Μὲ ὅποιο δάσκαλο καθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς.* ('Η ἀνάγνωσις, ἐκ τῆς κάτω δεξιᾶ γωνίας, κάμνει τὸν γῦρον τοῦ σχήματος καὶ προχωρεῖ ἑλικοειδῶς πρὸς τὸ μέσον.) —38—42. Διὰ τοῦ Μ: *νόμος*, *μάγος*, *μάρκα*, *Μῆλος*, *λέμβος*.—43. Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.—44. *'Ο ἔγχελυς εἶνε ἰχθὺς* (ο ἐν χ'-ἔλ εἰς ιν-ἔιχθ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 51]

ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ *συμπολῖται!* στὸ δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων ζητῶ τὴν ψῆφον σας. **ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ**

[ΙΔ' — 52]

Η **"ΚΡΗΤΗ"**, εἰσερχομένη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Ληψοψήφισμα, σᾶς ὑπενθυμίζει τὰ συμπαθέστατα ψευδώνυμά της: ***'Ακακία, Δοξασμένος Ρῆγος, Εὐγενικὴ Ψυχή, 'Εφεδρος Μπιμπῆκος, Κόλμα, Λατρευτὴ Κυανόλευκος, Λορελάϊ, Μινόνα, Προσφιλὴς 'Ανάμνησις, Υἱὸς τῆς Θέτιδος.***

[ΙΔ — 53]

Ἀνταλλάσσω καρτ-ποστὰλ πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις: — *Λάτρις τῶν 'Ανθέων*, χωρὶς ὸν Στραπουρτιές, εἰς "Ανδρον.

[ΙΔ' — 54]

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: *Πανελλήνιος Πόθος*, 'Αντιπρόεδρος: Γλαῦκος Βαλδασερίδης, Γραμματεύς: *Γιγαντομάχος "Ελλην*, Ταμίας: *Πανελλήνιος Πόθος*, Σύμβουλοι: *Βουλγαροφάγος Εὔζωνος*, Λίνα Εὐαγγελίδου, *Αἱματόβρεκτος Κύπρος*, Ἐπίτιμος πρόεδρος: *'Ελλὰς τοῦ Ρήγα*. — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Συνδρομὴ ἑξάμηνος φρ. 1,25, Διεύθυνσις: Ξάνθον Κ. Λυσιώτην, Λάρνακα (Κύπρου).

[ΙΔ' — 55]

Ζήτω ἡ *Πανελλήνιος "Ενωσις* καὶ οἱ λοιποὶ ὑποψήφιοι τῆς «*"Ενώσεως*». *'Ελλὰς τοῦ Ρήγα* μὲ 100 φίλους της.

[ΙΔ' — 56]

Ἐξασφαλίζετε ἐπιτυχίαν ἐκλογέως ψηφίζοντες τὸν **ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΝ ΕΛΛΗΝΑ**, ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τῆς τετραπλῆς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

('Ιδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 153.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ρηγγίνα Ν. 'Αλιβιζάτου Κ. Ν. 'Αλιβιζᾶτος, 'Αγνη Σπηλιοπούλου Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Ι. Ν. Ζαγανιάρης, 'Οδ. Ν. Καλλίνικος, Ταμτάμ-Τιπτῆς 'Ασασία Α. Πυλαρινοῦ, Ν. Σ. Κουτσουβέλης, Γιαν. Δ. 'Αλεξόπουλος
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γκολφ. Θ. 'Αγγούρης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Καρούζος.
ΑΓΑΛΑΝΤΗΣ: "Ηρως τῆς Τζουμαγιᾶς.
ΒΕΛΑΣΑΣ: 'Αριάδνη Μ. Σταυρίδου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διαπάκης.
ΘΗΒΩΝ: Σωκρ. Ν. Πουλίνος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δούξ ντὲ Μπουγιῶν, Π. Βράσκος, Παῦλος Χ. Παπαδόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Διον. Φωτόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: 'Ιωαν. Π. Καχρίλας,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεραρῆ.
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. 'Εξακουστός.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Γαλανὴ Σημαία.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: 'Ανδρ. Σπ. Βασιλείου, Α. Ι. Τερζάκης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Μεγάλη 'Ελλὰς (δὶς) Γεωρ. Τσούλης.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. 'Αγγελαμάτης.
ΣΥΡΟΥ: 'Ιωαν. Ν. Μωραΐτης, 'Αρ. Δ. Ξανθόπουλος.
ΥΔΡΑΣ: 'Εμμ. Κ. Σκουζός, 'Ελένη Δ. Δεβελέκου, 'Ιωάννα Σαρ. Βενιζέλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο ΓΚΟΛΦΙΝΟΣ Θ. ΑΓΓΟΥΡΗΣ ἐν 'Αμαλιάδι καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΚΑΧΡΙΛΑΣ ἐν Κερκύρᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1ης Μαΐου διὰ τρεῖς μῆνας.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Τύποις «Αὐγῆς 'Αθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα 'Αγ. Θεοδώρων.— 2554

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικοῦ:	*'Εξωτερικοῦ:*
Ετησία . . . δρ. 8,—	'Ετησία . . . φρ. 10,—
Εξάμηνος . . » 4,50	'Εξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος *'Εν 'Αθήναις, 26 'Απριλίου 1914.* *"Ετος 36ον.—'Αριθ. 21*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια)*

'Αφοῦ ἀπήλαυσεν ἀρκετὰ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ θέαμα, ὁ Τζούλης εἶπε:

—'Αλήθεια, ἡ θέα εἶνε ὡραία· ἀλλὰ τὸ ὕψος! Εὐκολώτερα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ "Εϊφφελ. Τελοσπάντων, ἂς περιμένωμε!..

'Ανησυχαστικαὶ ἀνακαλύψεις

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὰ παιδιὰ εἶδαν νὰ εἰσέρχωνται τρεῖς γυναῖκες μαροκιναί, σιωπηλαὶ καὶ μὲ τὰ πρόσωπα μισοσκεπασμένα. 'Ετοποθέτησαν ἐμπρός των ἕνα στρογγυλὸ τραπέζι, πολὺ χαμηλό, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τραπέζι, διάφορα φαγητὰ εἰς τερρίνας μὲ σκεπάσματα πήλινα. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐκλεκτά: ψητὸ κοτόπουλο, πήτα ἀπὸ κρέας περιστεριῶν, βούτυρον φρέσκον, μέλι εὐῶδες καὶ νερὸν δροσερώτατον. Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης ἔτρωγαν μὲ ὄρεξιν. 'Αλλ' αὐταὶ αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐτριγύριζαν καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσαν, σιωπηλαὶ ὡς φαντάσματα, ἐκίνησαν πολὺ τὴν περιέργειάν των.

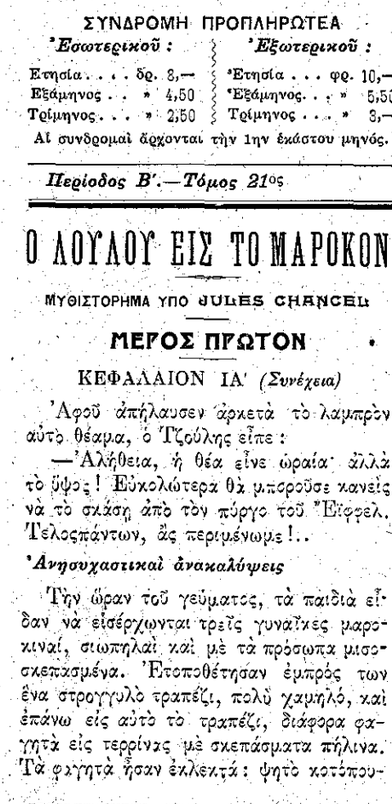

«Ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε τὴν γλῶσσαν κομμένην (Σελ. 165, στ. 6')

Ὁ Τζούλης ἐδοκίμασε νὰ ἀνοίξῃ μαζί των ὁμιλίαν. 'Αλλὰ μὲ ὅλας του τὰς προσπαθείας, δὲν κατώρθωσε νὰ ταῖς ἀποσπάσῃ οὔτε λέξιν. Αὐτὸ πολὺ τὸν ἐστενοχωροῦσε, διότι, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ φίλος μας Τζούλης ἦτο χαρακτῆρος φαιδροῦ καὶ ὁμιλητικοῦ.

Τὴν ἰδίαν ὅμως ἑσπέραν τὸ μυστήριον αὐτὸ ἐξηγήθη.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος τὸ ἔβαλε πεῖσμα νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὰς ὑπηρετρίας, ἐδιάλεξε μίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία τὸν ἐνεθάρρυνε, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ ἐπιμόνως μὲ λόγια καὶ μὲ παντομίμαν.

Πρὸς στιγμὴν τὰ παιδιὰ ἐνόμισαν ὅτι ἡ ἐπιμονὴ των θαντημείβετο. Διότι ἡ Μαροκινὴ ἐκείνη τοὺς ἐχαμογελοῦσε καὶ τὰ μάτια της τοὺς ἐκύτταζαν κατὰ τρόπον ἐκφραστικόν. 'Επιτέλους ἄνοιξε καὶ τὸ στόμα της . . . . 'Αλλ' ἀντὶ νὰ προφέρῃ οἱανδήποτε λέξιν, τοὺς ἔνευσε μόνον νὰ κυττάξουν μέσα.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ὁ Τζούλης· θὰ μᾶς παίρνει γιὰ ὀδοντοϊατρούς.

'Αλλὰ κυττάξας καλλίτερα τὸ στόμα τῆς ὑπηρετρίας, ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης: εἶδεν ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε τὴν γλῶσσαν κομμένην.

Ἡ ἄλλη, ἡ ὁποία ἐσήκωνεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ τραπέζι, παρηκολούθησε μ' ἐνδιαφέρον τὴν παντομίμαν τῆς συντρόφου της καὶ κατόπιν, ἀνοίξασα καὶ αὐτὴ τὸ στόμα, ἔνευσεν ὅτι ἐπίσης δὲν εἶχε γλῶσσαν.

Συγχρόνως, δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας ὑπέδειξεν, ὅτι τῆς τὴν εἶχαν κόψῃ, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας, — ἐξαιρουμένου βέβαια τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Τζούλην πολὺ σκεπτικόν.

— Χμ! ἐψιθύρισε τὴν ὥραν ποῦ ἐπιπτεν εἰς τὸ κρεββάτι του, πῶς θὰ μάθωμε λοιπὸν τὴν *γλῶσσαν* τοῦ τόπου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ ἐδῶ μέσα *καμμιά;*

«Ἡ θέα εἶνε ὡραία· ἀλλὰ τί ὕψος!»
(Σελ. 165, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»

'Η Βιβλιοθήκη τοῦ Κασμπᾶ

Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ἑβδομάδος, τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν φυλακισμένα εἰς τὸν πύργον τοῦ Κασμπᾶ, ἡ δὲ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν εἶχε μεταβληθῆ διόλου.

Δὲν ἔβλεπαν ἄλλον ἄνθρωπον, ἐκτὸς τῶν βωβῶν ὑπηρετριῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἔφερναν τὰ γεύματά των· δὲν ἤκουάν ἄλλον θόρυβον ἐκτὸς τοῦ ἀνέμου τῆς ἐσπέρας, καὶ δὲν διέκριναν, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς σκοπιᾶς των, ἄλλα ζωντανὰ πλάσματα, ἐκτὸς τῶν μικροσκοπικῶν ἀλόγων, τὰ ὁποῖα ἔβοσκαν ἐκεῖ κάτω, καὶ τῶν γυπῶν, οἱ ὁποῖοι διέγραφαν μεγάλους κύκλους πρὸ τοῦ παραθύρου των.

Ὁ Λουλοὺ ἐστενοχωρεῖτο φοβερὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπομόνωσιν καὶ ἔκλαιγε συχνά.